

NEGUA .

ON SANTIAGO MEABE JAUNARI.

Allegatu zazkiguk ire otz, bustiak;
 Euri, aize, izotzak eta ekaitz guziak.
 Zikindu dituk ibai, iturri garbiak;
 Zillartu ibar, zelai, mendi ta erriak.
 Ire etorrerarekin, arbola apainduak
 lkusten dizkiagu choll itsusituak:
 Ezur uts egiñikan oian orritsuak;
 Otadi barrutiak oso larrutuak.
 Menditik eziñ diagu ekarri egurrik;
 Ez ditezkek ardiak irten artegitik:
 Abelgorrientzako, ez diagu zer janik:
 ¡Ez ago guk nai beziñ laster iragorik!
 Chori gaisoak ere iges ditek ariñ
 Kabi bero politak utzi eta egiñ.
 ¡Errukienak! ¿nora zijoaztek oraiñ
 Lajaturikan emen ainbeste atsegiñ?...
 Ez lezakek artzaiak salechetik irten,
 Zeren ez dek elurra beñere gelditzen;
 Eta otso odolzale batek dik izutzen,
 Zaiolako atera kontuz urbildutzen.
 Izotzarekin galdu dituk landareak,
 Erre niñika mardul, orri ta loreak,
 Emango zituztenak sarri laboreak:
 ¡Uztaren truk izango dizkiagu goseak!

Itsas-urdiñak ere oso dituk naasi:
Arrantzale onari ez diok nai utzi
Aur maiteentzat ogia dezan irabazi:
Urzelaietan ere, azkenik nagusi,
Zeren jaunarekiko konfiantzarekin
Iñoiz irteten bada denbora onakin,
Egaztiak oi duen gisa euliakin
Irentsitzzen dek ira izugarriakin.
Atez-ate zebiltzak eskale gaisoak,
Dituztela agirian aztal ta zangoak:
Oen gose ta otzak dituk alakoak
Ezik, zerizkiotek begitik malkoak.
¡Aur urrikarriak! ez dituk atrebitzen
Jaunaren izenean zerbait eskatutzen!
Aññ miseri aundiak zituztek sufritzen
Eze, illotzik dituk lurrera erortzen.
Orra zer naigabeak sortutzen ditukan:
Egi egiaz, ez dek emen gauzarikan
Iretzat ez duenik arrenkurarikan;
Nai arren eziñ ditek itz bat onik esan.
¡Zeñen biotz gogorra dekan! ¡o Negua!
Baldin inpernutikan bai aiz biraldua,
Ire kastiguakin on dediñ mundua,
Onduko gaituk, eta berriz ara ua.

KLAUDIO OTAEGI-KOAK.

